Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

2. veebruar 2012 *

Apellatsioonkaebus — Dumping — Määrus (EÜ) nr 1472/2006 — Teatavate Hiinast ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite import — Määrus (EÜ) nr 384/96 — Artikli 2 lõige 7, artikli 9 lõige 5 ja artikli 17 lõige 3 — Turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja staatus — Individuaalne kohtlemine — Väljavõtteline uuring

Kohtuasjas C-249/10 P,

mille ese on Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 56 alusel 18. mail 2010 esitatud apellatsioonkaebus,

Brosmann Footwear (HK) Ltd, asukoht Jiulong (Hiina),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, asukoht Zhongshan (Hiina),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd, asukoht Guangzhou (Hiina),

Risen Footwear (HK) Co. Ltd, asukoht Jiulong,

esindajad: advokaadid L. Ruessmann, A. Willems, S. De Knop ja C. Dackö,

apellandid,

teised menetlusosalised:

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: J.-P. Hix ja R. Szostak, keda abistasid *Rechtsanwalt* G. Berrisch ja *barrister* N. Chesaites,

kostja Üldkohtus,

Euroopa Komisjon, esindajad: T. Scharf ja H. van Vliet,

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC),

menetlusse astujad Üldkohtus,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja esimees K. Lenaerts, kohtunikud J. Malenvoský, R. Silva de Lapuerta, G. Arestis (ettekandja) ja D. Šváby,

kohtujurist: P. Mengozzi,

* Kohtumenetluse keel: inglise.

kohtusekretär: ametnik C. Strömholm,

arvestades kirjalikus menetluses ja 25. mai 2011. aasta kohtuistungil esitatut,

olles 6. septembri 2011. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1 Brosmann Footwear (HK) Ltd (edaspidi „Brosmann”), Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd (edaspidi „Lung Pao”) ja Risen Footwear (HK) Co. Ltd paluvad oma apellatsioonkaebuses Euroopa Kohtul tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 4. märtsi 2010. aasta otsuse kohtuasjas T-401/06: Brosmann Footwear (HK) jt *vs.* nõukogu (EKL 2010, lk II-671, edaspidi „vaidlustatud kohtuotsus”), millega kohus jättis rahuldamata hagi, milles nad palusid osaliselt tühistada nõukogu 5. oktoobri 2006. aasta määruse nr 1472/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning millega nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks (ELT L 275, lk 1, edaspidi „vaidlusalune määrus”).

Õiguslik raamistik

2 Euroopa Liidu dumpinguvastaste meetmete kohaldamist puudutavad normid sisalduvad nõukogu 22. detsembri 1995. aasta määruses (EÜ) nr 384/96 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (EÜT 1996, L 56, lk 1; ELT eriväljaanne 11/10, lk 45), muudetud nõukogu 8. märtsi 2004. aasta määrusega (EÜ) nr 461/2004 (ELT L 77, lk 11; ELT eriväljaanne 11/10, lk 150; edaspidi „algmäärus”).

3 Turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja seisundi (edaspidi „turumajanduslik kohtlemine”) omistamise tingimuste osas on algmääruse artikli 2 lõikes 7 sätestatud:

„7.

a) Mitteturumajanduslikest riikidest […] pärineva impordi puhul määratakse normaalväärtus kolmandas turumajandusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel või hinna järgi, mis kehtib müügi puhul sellisest kolmandast turumajandusriigist teistesse riikidesse, k.a ühendusse, või kui see ei ole võimalik, siis mis tahes muul põhjendatud alusel, sealhulgas samasuguse toote eest ühenduses tegelikult makstud või makstava hinna alusel, mida on vajaduse korral nõuetekohaselt kohandatud, et sisse arvata põhjendatud kasumimarginaal.

Sobiv kolmas turumajandusriik valitakse põhjendatud viisil, võttes nõuetekohaselt arvesse valimise ajal kättesaadavaid usaldusväärseid andmeid. Arvesse võetakse ka tähtaegu; vajaduse korral kasutatakse sama uurimise aluseks olevat kolmandat turumajandusriiki.

Uurimise asjaosalistele antakse varsti pärast uurimise alustamist teada valitud kolmas turumajandusriik ning 10 päeva märkuste tegemiseks.

b) Hiina Rahvavabariigist […] pärinevat importi käsitlevate dumpinguvastaste uurimiste osas määratakse normaalväärtus kooskõlas lõigetega 1–6, kui ühe või mitme uurimisega hõlmatud tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel […] on näidatud, et selle tootja või nende tootjate osas toimub vaatlusaluse samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes. Muudel juhtudel kohaldatakse punktis a sätestatud eeskirju.

c) Punkti b kohane nõue peab olema kirjalik ja sisaldama piisavat tõendusmaterjali selle kohta, et tootja tegutseb turumajanduse tingimustes, mis tähendab, et:

— äriühingud teevad otsused hindade, kulude ja sisendite, sh näiteks toorainete, tehnoloogia- ja tööjõukulude, toodangu, müügi ja investeeringute kohta vastusena turul pakkumise ja nõudmise osas toimuvale ilma riigi märkimisväärse sellekohase sekkumiseta ning et kulutused tähtsamatele sisenditele peegeldavad turuväärtusi,

— äriühingutel on üks selge peamiste raamatupidamisdokumentide kogum, mida auditeeritakse sõltumatult kooskõlas rahvusvaheliste raamatupidamisstandarditega ning kohaldatakse kõikidel eesmärkidel,

— äriühingute tootmiskulusid ja finantsseisundit ei moonuta oluliselt endine mitteturumajanduslik süsteem eelkõige varade amortisatsiooni, muude mahakandmiste, vahetuskaubanduse ja võlgade hüvitamiseks tehtavate maksete näol,

— asjaomaste äriühingute suhtes kohaldatakse pankroti- ja asjaõigusakte, mis tagavad äriühingute tegevuse õiguskindluse ja stabiilsuse, ning

— kursside ümberarvestust teostatakse turukursside alusel.

Otsus selle kohta, kas tootja vastab eespool nimetatud kriteeriumidele, tehakse kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest pärast nõuandekomiteega konkreetset konsulteerimist ja pärast seda, kui ühenduse tootmisharule on antud võimalus esitada oma arvamus. Kõnealune otsus kehtib kogu uurimise ajal."

4 Algmääruse artikli 3 „Kahju tuvastamine" lõigetes 1, 2 ja 7 on sätestatud:

„1. Kui ei ole kindlaks määratud teisiti, siis tähendab mõiste „kahju" käesoleva määruse kohaselt ühenduse tootmisharule tekitatud olulist kahju, ühenduse tootmisharule olulise kahju tekitamise ohtu või ühenduse tootmisharu rajamise olulist pidurdamist ning seda tõlgendatakse käesolevas artiklis ettenähtud korras.

2. Kahju tuvastamine põhineb otsesel tõendusmaterjalil ja selle raames uuritakse objektiivselt nii a) dumpinguhinnaga impordi mahtu ja mõju samasuguste toodete hindadele ühenduse turul kui ka b) kõnealuse impordi edaspidist mõju ühenduse tootmisharule.

[…]

7. Lisaks dumpinguhinnaga impordile uuritakse ka muid teadaolevaid tegureid, millega ühenduse tootmisharu samal ajal kahjustatakse, ning nende teguritega tekitatud kahju ei tohi lõike 6 alusel omistada dumpinguhinnaga impordile. Tegurid, mida võib selles suhtes arvesse võtta, hõlmavad dumpinguhinnata impordi mahtu ja hinda, nõudluse vähenemist või tarbimisharjumuste muutusi, kaubanduspiiranguid ning konkurentsi kolmandate riikide ja ühenduse tootjate vahel, tehnoloogia arengut ning ühenduse tootmisharu eksporditegevust ja tootlikkust."

5 Algmääruse artikli 5 lõigetes 2, 3 ja 4 on dumpinguvastase menetluse algatamise tingimuste kohta märgitud järgmist:

„2. Lõike 1 kohane kaebus peab sisaldama tõendusmaterjali dumpingu, kahju ning väidetava dumpinguhinnaga impordi ja väidetava kahju vahelise põhjusliku seose kohta. […]

[...]

3. Komisjon uurib võimalikult põhjalikult kaebuses esitatud tõendite täpsust ja adekvaatsust, et kindlaks määrata, kas uurimise algatamiseks on piisavalt tõendeid.

4. Uurimine algatatakse vastavalt lõikele 1 ainult siis, kui samasuguse toote ühenduse tootjate poolt kaebuse suhtes väljendatud toetuse või vastuseisu ulatuse kontrollimise põhjal on tuvastatud, et kaebus on esitatud ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel. Kaebust peetakse ühenduse tootmisharu poolt või selle nimel esitatuks, kui seda toetavad need ühenduse tootjad, kelle toodang moodustab ühtekokku enam kui 50% samasuguse toote kogutoodangust, mida toodab kaebusele kas toetust või vastuseisu väljendav osa omamaisest tootmisharust. Uurimist ei algatata, kui kaebust selgesõnaliselt toetavate ühenduse tootjate arvele langeb vähem kui 25% ühenduse tootmisharu samasuguse toote kogutoodangust."

6 Algmääruse artikli 9 lõigetes 5 ja 6 on sätestatud:

„5. Dumpinguvastane tollimaks kehtestatakse igal üksikjuhul asjakohases ulatuses diskrimineerimisvabal alusel sellise toote impordi suhtes kõigist allikatest, millega seoses on avastatud, et nende suhtes on kohaldatud dumpingut ja et need on põhjustanud kahju, välja arvatud import neist allikatest, kellel on käesoleva määruse tingimuste kohaselt aktsepteeritud kohustused. Tollimaksu kehtestavas määruses täpsustatakse tollimaks iga asjaomase tarnija jaoks või, kui see on raskendatud ning üldiselt siis, kui kohaldatakse artikli 2 lõike 7 punkti a, iga asjaomase tarniva riigi jaoks.

Kui kohaldatakse artikli 2 lõike 7 punkti a, määratakse individuaalne tollimaks siiski eksportijale, kes on võimelised nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel näitama, et:

a) täielikult või osaliselt välisomandis olevate äriühingute või ühisettevõtete puhul on nad vabad kapitali ja kasumit kodumaale tagasi tooma;

b) ekspordihinnad ja -kogused ning müügitingimused on vabalt määratud;

c) enamusosalus kuulub eraisikutele. Direktorite nõukogusse kuuluvad või juhtival positsioonil olevad riigiametnikud moodustavad vähemuse või tuleb näidata, et sellest hoolimata on äriühing riiklikust sekkumisest piisavalt sõltumatu;

d) kursside ümberarvestus toimub turukursside alusel; ja

e) riiklik sekkumine ei võimalda meetmetest kõrvalehoidmist, kui üksikeksportijatele määratakse erinevad tollimaksumäärad.

6. Kui komisjon on oma uurimist vastavalt artiklile 17 piiranud, ei ületa nende eksportijate või tootjate imporditavate toodete suhtes kohaldatav dumpinguvastane tollimaks, kes on endast artikli 17 alusel teada andnud, ent keda uurimine ei hõlmanud, valimisse kaasatud isikute suhtes kindlaksmääratud kaalutud keskmist dumpingumarginaali. […] Eraldi tollimakse kohaldatakse selliselt eksportijalt või tootjalt pärineva impordi suhtes, kellele võimaldatakse artikliga 17 ettenähtud individuaalset kohtlemist."

7 Väljavõttelise uuringu kohta on algmääruse artikli 17 lõigetes 1 ja 3 sätestatud:

„1. Juhul kui kaebuste esitajaid, eksportijaid, importijaid, tooteliike või tehinguid on palju, võib uurimine piirduda mõistliku hulga isikute, toodete või tehingutega, kasutades valiku ajal kättesaadava teabe põhjal statistiliselt õigeid valimeid, või suurima tüüpilise toodangu-, müügi- või ekspordimahuga, mida on nende käsutuses oleva aja jooksul võimalik uurida.

[…]

3. Kui kontrollimist on vastavalt käesolevale artiklile piiratud, arvutatakse sellest hoolimata individuaalne dumpingumarginaal mis tahes eksportija või tootja puhul, keda ei ole algselt välja valitud, kuid kes esitab käesolevas määruses sätestatud tähtaja jooksul vajaliku teabe, välja arvatud juhul, kui eksportijate või tootjate arv on nii suur, et individuaalne kontrollimine oleks põhjendamatult koormav ning takistaks uurimise õigeaegset lõpetamist."

8 Algmääruse artikli 18 lõiked 3 ja 4 on sõnastatud järgmiselt:

„3. Huvitatud isiku esitatud teave tuleks siiski arvesse võtta ka siis, kui see ei ole igati täiuslik, kuid sellega seotud puudused ei tekita ülemääraseid raskusi põhjendatud ja täpsete järelduste tegemisel, kui teave esitatakse nõuetekohaselt õigel ajal ning on kontrollitav ning kui isik on tegutsenud oma parimate võimaluste kohaselt.

4. Tõendite või teabe vastuvõtmata jätmise korral teatatakse selle põhjused viivitamata neid esitavale isikule ning antakse võimalus lisada kindlaksmääratud tähtaja jooksul täiendavad selgitused. Kui selgitusi peetakse ebapiisavaks, siis selliste tõendite või teabe tagasilükkamise põhjused avalikustatakse ning avaldatakse trükitud järeldustes."

Vaidluse taust

9 Üldkohus kirjeldas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 10–42 vaidluse tausta järgmiselt:

„10 Hagejad […] on Hiinas asutatud äriühingud, kes toodavad ja ekspordivad jalatseid.

11 Kombineeritud nomenklatuuri teatud klassidesse kuuluvate Hiinast pärit jalatsite impordile kohaldati kuni 1. jaanuarini 2005 koguselisi piiranguid.

12 Pärast seda, kui Confédération européenne de l'industrie de la chaussure [edaspidi „CEC"] oli 30. mail 2005 esitanud kaebuse, algatas Euroopa Ühenduste Komisjon dumpinguvastase menetluse Hiinast ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi kohta. Selle menetluse algatamise teade avaldati 7. juuli 2005. aasta Euroopa Liidu Teatajas (ELT C 166, lk 14; edaspidi „algatamise teade").

13 Arvestades kaasatud osapoolte suurt arvu, nähti algatamise teate punkti 5.1 alapunktis a ette võimalus kasutada väljavõttelist uuringut vastavalt algmääruse artiklile 17.

14 Hagejad võtsid komisjoniga ühendust, edastades talle 25. ja 26. juulil 2005 algatamise teate punkti 5.1 alapunkti a punktis i ja alapunktis e nõutud teabe, et neid kaasataks eksportivate tootjate valimisse, mida see institutsioon kavatses koostada algmääruse artikli 17 alusel, ja et neile võimaldataks [turumajanduslik kohtlemine] või vähemalt, et neile kohaldataks individuaalset kohtlemist.

15 Komisjon võttis 23. märtsil 2006 vastu määruse (EÜ) nr 553/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes ajutised dumpinguvastased tollimaksud (ELT L 98, lk 3, edaspidi „ajutine määrus").

16 Ajutise määruse põhjenduse 9 kohaselt toimus dumpingu ja kahju uurimine 1. aprillist 2004 kuni 31. märtsini 2005 (edaspidi „uurimisperiood"). Kahju hindamiseks vajalike suundumuste uurimine kestis 1. jaanuarist 2001 kuni 31. märtsini 2005 (edaspidi „vaatlusalune periood").

17 Arvestades vajadust kehtestada niisuguste Hiina ja Vietnami eksportivate tootjate toodete normaalväärtus, kellele ei pruugita võimaldada turumajanduslikku kohtlemist, toimus kontroll normaalväärtuse kindlaksmääramiseks võrdlusriigi (käesoleval juhul Brasiilia Liitvabariik) andmete alusel kolme Brasiilia ettevõtja ruumides (ajutise määruse põhjendus 8).

18 Ajutise määruse põhjendustest 10, 11, 40 ja 41 ilmneb, et asjaomane toode hõlmab peamiselt sandaale, saapaid, linnajalatseid ja linnakingi, mille pealsed on nahast või komposiitnahast. Lisaks ilmneb ajutise määruse põhjendustest 12–31, et komisjon jättis asjaomase toote määratluse alt välja eritehnoloogiaga spordijalatsid (Special Technology Athletic Footwear, edaspidi „STAF") ning luges selle alla lastejalatsid. Ajutise määruse põhjenduse 38 kohaselt jäävad kõikide nahkpealsetega jalatsite olulised omadused, kasutusala ja tarbijapoolne tajumine peamiselt samaks, kuigi nad hõlmavad erinevaid tüüpe ja stiile. Sama määruse põhjenduse 39 kohaselt konkureerivad seega kõik need erinevad tüübid ja stiilid otseselt omavahel ja on väga laias ulatuses vastastikku asendatavad.

19 Seega järeldas komisjon ajutise määruse põhjenduses 52, et kõik kõnealustes riikides ja Brasiilias toodetavad ja müüdavad nahast ja komposiitnahast pealsetega jalatsid ning ühenduses toodetavad ja müüdavad jalatsid on sarnased nendega, mida eksporditakse kõnealustest riikidest ühendusse.

20 Dumpingu kindlaksmääramise raames kasutas komisjon väljavõttelist uuringut. Ajutise määruse põhjenduse 55 kohaselt olid nendest Hiina eksportivatest tootjatest, kes olid endast valimisse kaasamise eesmärgil teada andnud, 154 tootjat eksportinud ühendusse uurimisperioodi jooksul. Sama põhjenduse kohaselt arvati need äriühingud algselt koostööd tegevate ettevõtjate hulka ja nendega arvestati valimi moodustamisel.

21 Ajutise määruse põhjendusest 57 ilmneb, et komisjon kaasas valimisse 13 Hiina eksportivat tootjat, kelle eksport moodustas enam kui 20% Hiina ekspordimahust ühendusse. Selle määruse põhjenduse 59 kohaselt arvestati kõnealuse valimi koostamisel järgmisi kriteeriume: esiteks eksportivate tootjate suurus seoses ekspordiga ühendusse ja teiseks eksportivate tootjate suurus seoses omamaise müügiga. Teise kriteeriumi kohta märkis komisjon ajutise määruse põhjenduses 60, et omamaise müügiga seotud andmed suurendasid valimi esindatust, andes teavet vaatlusaluse toote tootmise ja müügiga seonduvate hindade ja kulude kohta asjaomaste riikide siseturul. Ajutise määruse põhjenduse 61 kohaselt moodustas valimisse kaasatud Hiina ettevõtjate eksport 25% uurimisel koostööd tegevate eksportivate ettevõtjate ekspordimahust ühendusse ning 42% nende ettevõtjate omamaisest müügist. Sama põhjenduse kohaselt ei mõjutanud STAF-toodete väljajätmine asjaomase toote määratluse alt oluliselt valimi tüüpilisust.

22 Ajutise määruse põhjenduses 62 on märgitud, et eksportivaid tootjaid, keda lõpuks valimisse ei kaasatud, teavitati, et iga dumpinguvastane tollimaks nende suhtes arvestatakse vastavalt algmääruse artikli 9 lõike 6 sätetele. Komisjon leidis ajutise määruse põhjenduses 64 seoses nende eksportivate tootjate esitatud taotlustega algmääruse artikli 9 lõike 6 ja artikli 17 lõike 3 järgse individuaalse dumpingumarginaali arvutamise kohta, et nende individuaalne kontroll oleks põhjendamatult koormav ning võib takistada kontrollimise õigeaegset lõpetamist. Selles olukorras määrati nende tootjate dumpingumarginaal valimisse kaasatud ettevõtjate kaalutud keskmise dumpingumarginaali alusel (ajutise määruse põhjendused 135 ja 143).

23 Komisjoni saadetud dumpinguvastasele küsimustikule jättis vastamata üks 13-st valimisse kaasatud ettevõtjast (ajutise määruse põhjendus 63).

24 Komisjon märgib ajutise määruse põhjenduses 150 ühenduse tootmisharu määratluse kohta, et kaebuse esitajad moodustasid vaidlusaluse toote puhul 42% kogu ühenduse toodangust. Ajutise määruse põhjenduste 65 ja 151 kohaselt koostas komisjon kümnest ühenduse tootjast valimi nende tootjate tootmismahu ja geograafilise asukoha alusel. Valimisse kaasatud tootjate toodang

moodustas 10% kaebuse esitanud tootjate toodangust. Seega leiti, et 814 ühenduse tootjat, kelle nimel kaebus esitati, kujutasid endast „ühenduse tootmisharu" algmääruse artikli 5 lõike 4 tähenduses (ajutise määruse põhjendus 152).

25 Mis puudutab valimisse kaasatud ühenduse tootjaid, siis märkis komisjon, et mõnel neist olid ühenduses ka sellised kliendid, kes said oma toodangut Hiinast ja Vietnamist ning kes said nii sellisest impordist otsest kasu. Seega on need tootjad „vastuolulises olukorras", sest mõni nende klientidest ei pruugi olla rahul, et nad esitasid kaebuse oletatava dumpingu vastu või toetasid sellist kaebust. Sellised tootjad leidsid seega, et mõni nende klientidest võib „kätte maksta", sealhulgas lõpetada olemasolevad ärisuhted. Seetõttu rahuldas komisjon valimisse kaasatud ettevõtjate taotlused, et nende isik jääks konfidentsiaalseks (ajutise määruse põhjendus 8).

26 Komisjon leidis ajutise määruse põhjenduses 284 seoses sellega, mis tasemel peaksid ajutised dumpinguvastased meetmed kahju kõrvaldamiseks olema, et ühenduse tootmisharu kasumimarginaal oleks kahjuliku dumpingu puudumisel võinud olla 2% käibest. Sama põhjenduse kohaselt vastab see kõrgeimale kasumlikkuse tasemele, mida ühenduse tootmisharu on uurimisperioodil saavutanud, nimelt 2002. aastal, kui kõnealuste riikide turuosad olid suhteliselt väikesed võrreldes uurimisperioodi aegse tasemega.

27 7. aprilli ja 12. aprilli 2006. aasta kirjades edastas komisjon hagejatele vastavalt algmääruse artikli 14 lõikele 2 ja artikli 20 lõikele 1 ajutise määruse koopia ja dokumendi, mis sisaldas teavet nende oluliste faktide ja kaalutluste kohta, mille alusel ajutised dumpinguvastased tollimaksud kehtestati (edaspidi „vahepealse avalikustamise dokument"). Komisjon kutsus hagejaid üles esitama nende dokumentide kohta oma võimalikke märkusi 8. maiks 2006.

28 Kaks hagejat, Brosmann […] ja Lung Pao […] esitasid 8. mai 2006. aasta kirjades komisjonile oma märkused ajutise määruse ja vahepealse avalikustamise dokumendi kohta.

29 2. juunil 2006 toimus Lung Pao ja komisjoni vahel viimase asukohas kohtumine.

30 Vastavalt algmääruse artikli 20 lõigetele 2–4 edastas komisjon 8. juuli 2006. aasta faksiga hagejatele lõpliku avalikustamise dokumendi oluliste faktide ja kaalutluste kohta, millel põhineb lõplike dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamise ettepanek. Komisjon palus hagejatel esitada 17. juuliks 2006 oma kommentaarid lõpliku avalikustamise dokumendi kohta.

31 Komisjon edastas 28. juuli 2006. aasta kirjas hagejatele täiendava lõpliku avalikustamise dokumendi.

32 Kolm hagejat, Brosmann, Seasonable Footwear (Zhongshan) [Ltd], Lung Pao ning Novi Footwear (Far East) Pte Ltd esitasid 17. juuli ja 2. augusti 2006. aasta kirjades komisjonile oma kommentaarid lõpliku avalikustamise dokumendi ja täiendava lõpliku avalikustamise dokumendi kohta. Veel üks hageja, Risen Footwear (HK) Co. [Ltd] esitas 7. augusti 2006. aasta kirjas komisjonile oma kommentaarid täiendava lõpliku avalikustamise dokumendi kohta.

33 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 5. oktoobril 2006 vastu [vaidlusaluse] määruse […]. [Selle] määruse kohaselt kehtestas nõukogu lõpliku dumpingvastase tollimaksu Hiinast pärit nahast ja komposiitnahast pealsetega jalatsite impordi suhtes, välja arvatud spordijalatsid, STAF-id, tuhvlid ja muud toajalatsid ning varbakaitsega jalatsid, mis kuulusid kombineeritud nomenklatuuri mitmesse rubriiki ([vaidlusaluse] määruse artikkel 1). Lõplik dumpinguvastane tollimaks, mida kohaldatakse vaba netohinna suhtes ühenduse piiril enne tollimaksu sissenõudmist, on hagejate toodetud jalanõude osas 16,5%. [Vaidlusaluse] määruse artikli 3 kohaselt kehtis see määrus kaks aastat.

34 Asjaomase toote osas kinnitas nõukogu komisjoni hinnanguid (vt eespool punkt 18), mille kohaselt tuleks toote määratlusest välja jätta STAF-jalatsid, samas kui lastejalatsid tuleks sinna kaasata ([vaidlusaluse] määruse põhjendused 19 ja 25). Seevastu jättis nõukogu rahuldamata taotlused jätta asjaomase toote määratlusest välja kuus jalatsitüüpi, sh patenteeritud tehnoloogiaga jalatsid. Selle jalatsikategooriaga seoses märkis nõukogu, et patenteeritud tehnoloogia ei muuda oluliselt omadust, et tegemist on tavakasutusega jalatsiga. Seega konkureerivad need jalatsid ikkagi ühenduses toodetud vaatlusaluse tootega ([vaidlusaluse] määruse põhjendus 37).

35 Hiina tootjate valimi tüüpilisuse osas rõhutas nõukogu [vaidlusaluse] määruse põhjenduses 44, et sellesse kuuluvate ettevõtjate eksport moodustas üle 12% koostööd tegevate ettevõtjate ühendusse toimunud ekspordist. Kuna algmääruse artiklis 17 ei ole ette nähtud tüüpilisuse künnist, siis on koostatud valim selle säte tähenduses tüüpiline.

36 Nõukogu täpsustas ka [vaidlusaluse] määruse põhjenduses 46, et kohaldatud meetod valiti selleks, et tagada valimite maksimaalne võimalik tüüpilisus ja hõlmata tüüpilise omamaise müügiga äriühinguid suurima tüüpilise ekspordimahu kajastamisel.

37 Nõukogu lükkas [vaidlusaluse] määruse põhjendustes 53–59 tagasi ühenduse tootjate valimi osas kõik etteheited selle tüüpilisuse kohta ja kinnitas seega ajutises määruses tehtud komisjoni hinnanguid (vt eespool punkt 24).

38 Nõukogu käsitles [vaidlusaluse] määruse põhjendustes 60–65 küsimusi mitme ettevõtja esitatud turumajandusliku kohtlemise taotluste kohta, mille osas komisjon seisukohta ei võtnud.

39 Nende põhjenduste kohaselt ei rikkunud komisjon algmäärust, kui ta ei vastanud individuaalselt igale talle esitatud sellisele taotlusele. Vastupidi, see on kooskõlas algmääruse artikliga 17. Selles artiklis käsitletud väljavõttelist uuringut kohaldatakse ka olukorras, kui suur hulk puudutatud ettevõtjaid taotleb turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist. Käesolevas asjas ei jätnud puudutatud ettevõtjate esitatud taotluste erakordselt suur arv komisjonile muud võimalust, kui uurida üksnes neid taotlusi, mille esitasid valimisse kaasatud ettevõtjad, et seega lepitada toimiku võimalikult individualiseeritud uurimist ja kohustuslike tähtaegade järgimist. See tähendas kõigile valimisse kaasamata ettevõtjatele valimisse kuulunud ettevõtjatele arvutatud kaalutud keskmise dumpingumarginaali kohaldamist. Sellest nähtub, et tagasi tuleb lükata ka haldusmenetluse käigus esitatud etteheited, et dumpingu arvutamine ei olnud tüüpiline.

40 Need kaalutlused kehtivad ka individuaalse kohtlemise taotluste kohta.

41 Ühenduse tootmisharu määratluse kohta märgib nõukogu [vaidlusaluse] määruse põhjenduses 157, et ükski kaebuse esitajatest ei hoidunud uurimisel koostööd tegemast. Täielikud kahjuküsimustikud saadeti üksnes valimisse kuuluvatele ühenduse tootjatele, nagu tuleneb ka väljavõttelise uuringu olemusest ([vaidlusaluse] määruse põhjendus 158).

42 Mis puudutab kahju kõrvaldamiseks vajalikku lõplike tollimaksude määra, siis viitas nõukogu [vaidlusaluse] määruse põhjenduses 292 ühenduse tootmisharu poolt pärast ajutiste tollimaksude kehtestamist esitatud tõenditele, mis näitasid, et ajutises määruses kehtestatud 2% kasumimarginaal (vt eespool punkt 26) tuleb üle vaadata. Selle põhjal tõstis nõukogu seda kasumimarginaali 6%-ni ühenduse tootmisharu käibest, täpsustades, et see tootmisharu saavutas nimetatud kasumimarginaali jalatsite osas, mille suhtes kahjulikku dumpingut ei esinenud.”

Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtuotsus

10 Hagejad esitasid vaidlusaluse määruse tühistamiseks hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 28. detsembril 2006. Komisjon esitas 26. märtsil 2007 sellesse kantseleisse avalduse menetlusse astumiseks nõukogu nõuete toetuseks. CEC esitas 5. aprillil 2007 Üldkohtu kantseleisse samuti avalduse menetlusse astumiseks nõukogu nõuete toetuseks. Üldkohtu teise koja esimees andis 2. augusti 2007. aasta määrusega komisjonile ja CEC-le menetlusse astumise loa.

11 Oma hagi põhjenduseks esitasid hagejad kaheksa väidet, mis käsitlevad vastavalt:

— algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b ja artikli 9 lõike 5 ning võrdse kohtlemise ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtete rikkumist;

— algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c ja artikli 18 ning kaitseõiguste rikkumist;

— ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 5 lõike 4 rikkumist;

— ilmset kaalutlusviga ning algmääruse artikli 1 lõike 4 ja artiklite 2 ja 3 rikkumist;

— ilmset kaalutlusviga ning algmääruse artikli 17 ja EÜ artikli 253 rikkumist;

— ilmset kaalutlusviga ning algmääruse artikli 3 lõike 2 ja EÜ artikli 253 rikkumist;

— ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 3 lõike 2 rikkumist;

— ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 9 lõike 4 rikkumist.

12 Kahe esimese väite tagasilükkamiseks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktides 77 ja 78, et väljavõttelise uuringu kasutamise korral ei anna algmäärus valimisse kaasamata ettevõtjatele tingimusteta õigust individuaalse dumpingumarginaali arvutamisele. Selle kohtu arvates sõltub sellise taotluse rahuldamine nimelt komisjoni otsusest algmääruse artikli 17 lõike 3 kohaldamise kohta. Üldkohus leidis, et kuna algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b kohaselt on turumajandusliku kohtlemise või individuaalse kohtlemise võimaldamise eesmärk üksnes kindlaks määrata normaalväärtuse arvutusmeetod, et arvutada individuaalseid dumpingumarginaale, siis ei ole komisjonil kohustust kontrollida valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, kui ta on järeldanud viidatud artikli 17 lõike 3 kohaldamise raames, et selliste marginaalide arvutamine on põhjendamatult koormav ja takistab uurimise õigeaegset lõpetamist. Üldkohus tuletas sellest kõnealuse kohtuotsuse punktis 92, et kuna komisjon ei ole teinud viga, jättes uurimata hagejate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlused, siis ei ole neil õigus viidata algmääruse artikli 2 lõike 7 punktis c esitatud kolmekuulise tähtaja eiramisele, kuna see tähtaeg puudutab üksnes olukordi, kus komisjonil on kohustus need taotlused läbi vaadata.

13 Hagi kolmanda väite lükkas Üldkohus tagasi, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktis 112, et ühenduse tootjate avaldusest, et nad toetavad kaebust, piisas algmääruse artikli 5 lõike 4 tähenduses kaebuse toetuse olemasolu tõendamiseks. Lisaks leidis Üldkohus sama kohtuotsuse punktides 114 ja 118, et komisjonil ei ole mingeid takistusi arvestada uurimise raames tõendeid, mis juba oma laadilt on kogutud enne uurimise algatamist, ja et käesolevas asjas võeti vaidlustatud määrus vastu algmääruses sätestatud 15-kuulise tähtaja jooksul.

14 Neljanda väite, mis puudutab ilmset kaalutlusviga ja algmääruse artikli 1 lõike 4 ning artiklite 2 ja 3 rikkumist, lükkas Üldkohus tagasi põhjendusega, et institutsioonid olid asjaomase toote ajutises määruses ja vaidlusaluses määruses nõuetekohaselt määratlenud. Üldkohus jättis vaidlustatud

kohtuotsuse punktis 156 rahuldamata ka hagejate poolt oma hagi põhjenduseks esitatud viienda väite, millega nad sisuliselt vaidlustasid algmääruse artikli 17 alusel koostatud eksportivate tootjate valimi tüüpilisuse ning vaidlusaluse määruse põhjendused selle kohta.

15 Kuuenda väite osas leidis Üldkohus eelkõige vaidlustatud kohtuotsuse punktis 164, et komisjonil oli vajalik teave, et koostada ühenduse tootjate valim nende kriteeriumide alusel, mis tema arvates olid kõige asjakohasemad. Kuna hagejad ei vaidlustanud nende kriteeriumide asjakohasust, siis järeldas kohus, et nende argumendid valimi koostamise kohta tuleb selles küsimuses tagasi lükata. Lisaks leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 173, et hagejate väiteid kahe Itaalia äriühingu poolt väidetavalt esitatud valeandmete kohta saab asjakohaseks pidada üksnes siis, kui need andmed võivad kahtluse alla seada tegurid, mida nõukogu võttis kahju tuvastamisel arvesse.

16 Hagi seitsmenda väite osas, mis käsitleb ilmset kaalutlusviga seoses ühenduse tootmisharu halva ekspordijõudlusega, leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 192, et nõukogu järeldas vaidlusaluse määruse põhjenduses 224 õigustatult, et peamine osa ühenduse toodangust oli suunatud ühenduse turule ja et seega ei saanud ekspordijõudlus ühenduse tootmisharule olulist kahju põhjustada. Üldkohus leidis vaidlustatud kohtuotsuse punktis 196 ka, et kolmandate riikide impordi mõju ei saa kahtluse alla seada dumpinguhinnaga impordi ja ühenduse tootmisharule tekkinud kahju vahelist põhjuslikku seost. Nii leidis Üldkohus viidatud kohtuotsuse punktis 199, et kui institutsioonid järeldavad, et kuni selle ajani koguselistele piirangutele allutatud toote import kasvab pärast nende piirangute kaotamist, võivad nad seda kasvu arvesse võtta, et hinnata ühenduse tootmisharule tekkinud kahju. Sama kohtuotsuse punktis 200 järeldas Üldkohus, et institutsioonid võtsid kahju ja põhjusliku seose osas arvesse mitut tegurit, mis käsitlesid mitte üksnes uurimisperioodi viimast kvartalit, vaid ka vaatlusalust perioodi.

17 Üldkohus lükkas lõpuks tagasi hagejate poolt oma hagi põhjenduseks esitatud kaheksanda väite, mille kohaselt vaidlusaluses määruses esitatud nõukogu hinnang kahju kõrvaldamiseks vajaliku lõplike tollimaksude määra kohta on ilmselgelt ekslik, leides vaidlustatud kohtuotsuse punktis 208, et nõukogu ei teinud ilmset kaalutlusviga, kui ta tugines ühenduse tootmisharu kasumimarginaalile, mis saadi uurimise alt välja jäänud jalatsite müügist, kuna need muud jalatsid on piisavalt sarnased asjaomase tootega.

Poolte nõuded

18 Apellatsioonkaebuses paluvad apellandid Euroopa Kohtul:

— tühistada vaidlustatud kohtuotsus osas, milles Üldkohus ei tühistanud vaidlusalust määrust ja mõistis neilt välja Üldkohtu menetluse kulud;

— tühistada vaidlusalune määrus ja

— mõista apellatsioonimenetluse ja Üldkohtu menetluse kulud välja nõukogult.

19 Nõukogu palub Üldkohtul:

— esimese võimalusena jätta apellatsioonkaebus rahuldamata;

— teise võimalusena saata asi tagasi Üldkohtusse ja

— kolmanda võimalusena jätta hagi rahuldamata ning igal juhul mõista apellatsioonimenetluse kulud välja apellantidelt.

20 Komisjon palub jätta apellatsioonkaebuse rahuldamata ja mõista tema kohtukulud välja apellantidelt.

Apellatsioonkaebus

21 Apellandid esitavad oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks üheksa väidet, mis käsitlevad esiteks õigusnormi rikkumist seoses algmääruse artikli 2 lõike 7 ning artikli 9 lõike 5 kohaldamisega; teiseks õigusnormi rikkumist seoses algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c kohaldamisega ja põhjenduse puudumisega valimisse kuuluvate Hiina tootjate esitatud turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlustele kohaldatud kolmekuuse tähtajaga; kolmandaks õigusnormi rikkumist seoses viidatud artikli 2 lõike 7 punkti c kohaldamisega samale tähtajale, nagu kohaldati apellantide turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlustele; neljandaks tõendite moonutamist, põhjenduse puudumist ja õigusnormi rikkumist seoses sama määruse artikli 3 lõigete 2, 5 ja 6, artikli 4 lõike 1 ja artikli 5 lõike 4 kohaldamisega; ja viiendaks õigusnormi rikkumist seoses viidatud määruse artikli 6 lõike 1 kohaldamisega. Ülejäänud neli apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud väidet puudutavad Üldkohtu järeldusi seoses ühenduse tootjatele tekkinud kahjuga ning käsitlevad esiteks õigusnormi rikkumist seoses algmääruse artikliga 3 ja tõendite moonutamist; teiseks õigusnormi rikkumist seoses uurimist teostava ametiasutuse kohustusega hinnata hoolsalt ja erapooletult kõiki olulisi asjaolusid; kolmandaks EÜ artikli 253 rikkumist; ja neljandaks õigusnormi rikkumist seoses algmääruse artikli 3 lõike 7 kohaldamisega.

Väited, mis käsitlevad õigusnormi rikkumist seoses algmääruse artikli 2 lõike 7 ja artikli 9 lõike 5 kohaldamisega

22 Apellatsioonkaebuse kolme esimest väidet tuleb analüüsida koos, kuna need puudutavad vigu, mis on vaidlusaluses määruses väidetavalt tehtud seoses apellantide turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlustega.

Poolte argumendid

23 Oma esimeses väites märgivad apellandid, et Üldkohus on rikkunud õigusnormi seoses algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c ja artikli 9 lõike 5 kohaldamisega, leides, et institutsioonidel ei olnud kohustust kontrollida apellantide turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi ega neid taotlusi ühel või teisel moel arvesse võtta. Apellandid leiavad, et kui Hiina eksportivad tootjad suudavad tõendada, et nad täidavad viidatud sätetes esitatud tingimused, tuleks neid kohelda nii, nagu nad oleks asutatud mõnes muus riigis kui neid tingimusi mittetäitvate tootjate asukohajärgne riik, kus ei esine turumajandust. Juba määratluse järgi saab neid sätteid kohaldada üksnes individuaalselt, kuna need eeldavad, et on iseloomustatud majandustingimusi, milles iga konkreetne äriühing tegutseb. Apellandid väidavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta nende turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluse taandas taotluseks, et neile määrataks algmääruse artikli 17 tähenduses individuaalne dumpingumarginaal. Igal juhul palusid nad tunnustada asjaolu, et nad tegutsevad „turumajanduslikus Hiinas" ja et seetõttu tuleb neile kohaldada sellistes tingimustes tegutsevatele ettevõtjatele kohaldatavat kaalutud keskmist tollimaksumäära. Hagejate arvates on Üldkohus õigusnormi rikkunud, leides, et institutsioonid võisid põhjendatult väita, et turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste arv oli nii suur, et nende kontrollimine oleks institutsioonidel takistanud uurimise õigeaegset lõpetamist.

24 Mis puudutab teist väidet, siis kinnitavad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnormi, sest ta ei kontrollinud väidet, et institutsioonid rikkusid algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c, kuna nad ei võtnud kolmekuulise tähtaja jooksul alates uurimise algatamisest seisukohta valimisse kaasatud Hiina tootjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluse kohta. Kuna Üldkohus ei esitanud selle kohta mingit põhjendust, siis on ta rikkunud oma põhjendamiskohustust.

25 Oma kolmanda väitega märgivad apellandid, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta leidis, et apellandid ei saa tugineda algmääruse artikli 2 lõike 7 punktile c seoses nende endi turumajandusliku kohtlemise taotlustega, sest kolmekuuline periood „puudutab üksnes olukordi, kus komisjonil on kohustus" turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlused läbi vaadata.

26 Nõukogu arvates korratakse esimese väitega juba esimeses kohtuastmes esitatud väidet, mille Üldkohus tagasi lükkas. Nõukogu väidab, et vaidlust ei ole selles, et eksportijad, kes ei ole valimisse kaasatud ning kelle turumajandusliku kohtlemise taotlust ei ole rahuldatud vastavalt algmääruse artikli 17 lõikele 3, ei või saada individuaalset dumpingumarginaali, sõltumata sellest, kas nad asuvad turumajandusriigis või mitte. Seega on mitteturumajanduslike riikide puhul turumajandusliku/individuaalse kohtlemise eesmärk võimaldada äriühingutel, kes on valimisse kaasatud, või nendel äriühingutel, kelle taotlus rahuldati vastavalt viidatud artikli 17 lõikele 3, saada individuaalne dumpingumarginaal. Igal juhul ei nõudnud hagejad esimeses kohtuastmes õigust saada individuaalset dumpingumarginaali ega individuaalset tollimaksumäära ning seetõttu on nende argumendid asjassepuutumatud.

27 Komisjon meenutab, et apellantide keskne argument seisneb väites, et valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotluste läbivaatamine võib olla kasulik ka siis, kui neile ettevõtjatele ei määrata individuaalset dumpingumarginaali. Nad kinnitavad, et see läbivaatamine võib olla kasulik, kui selle tagajärjel võivad kõnealused ettevõtjad saada selliste valimisse kaasatud ettevõtjate (kaalutud keskmise) õiguse, kellele kohaldatakse turumajanduslikku või individuaalset kohtlemist. Üldkohus leidis aga, et see ei ole käesolevas asjas võimalik ja seda hinnangut apellandid ei vaidlusta. Komisjoni arvates ei esita apellandid ühtegi põhjendust, õigustamaks institutsioonide kohustust – mida Üldkohus olevat valesti kohaldanud – hinnata turumajandusliku/individuaalse kohtlemise iga taotlust, isegi kui institutsioonid otsustavad kasutada väljavõttelist uuringut.

28 Apellatsioonkaebuse teise väite kohta märgivad nõukogu ja komisjon peamiselt, et see on vastuvõetamatu, kuna see kujutab endast uut väidet, mis on esimest korda esitatud apellatsioonkaebuse tasandil.

29 Kolmanda väite osas leiab nõukogu, et kõnealust kolmekuulist tähtaega kohaldatakse otsesõnu „küsimusele, kas tootja vastab turumajandusliku kohtlemise kriteeriumidele". Kui seda küsimust ei käsitleta, siis ei kohaldata kolmekuulist tähtaega. Komisjoni sõnul ei olnud institutsioonidel kohustust apellantide turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi läbi vaadata samadel põhjustel, mis on esitatud vastuseks apellatsioonkaebuse esimesele väitele. Seega ei ole see väide põhjendatud.

Euroopa Kohtu hinnang

30 Esmalt tuleb märkida, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a kohaselt määratakse erandina sama artikli lõigetest 1–6 mitteturumajanduslikest riikidest pärineva impordi puhul normaalväärtus reeglina kolmandas turumajandusriigis kehtiva hinna või arvestusliku väärtuse alusel.

31 Siiski määratakse selle artikli lõike 7 punkti b kohaselt eelkõige Hiina Rahvavabariigist pärinevat importi käsitlevates dumpinguvastastes uurimistes normaalväärtus kooskõlas algmääruse artikli 2 lõigetega 1–6, kui ühe või mitme uuritava tootja põhjendatud nõuete alusel ning vastavalt sama lõike 7 punktis c sätestatud kriteeriumidele ja menetlustele on näidatud, et nimetatud tootja või tootjate puhul toimub samasuguse toote valmistamine ja müük turumajanduse tingimustes.

32 Oluline on rõhutada, et tõendamiskohustus lasub tootjal, kes taotleb turumajanduslikku kohtlemist algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b alusel. Selle tarvis näeb nimetatud lõike 7 punkti c esimene lõik näeb ette, et sellise tootja esitatud taotlus peab sisaldama viimati nimetatud sättes osutatud piisavat ja üksikasjalikku tõendusmaterjali selle kohta, et ta tegutseb turumajanduse tingimustes. Järelikult ei pea liidu institutsioonid tõendama, et tootja ei vasta kõnealuse seisundi saamiseks seatud tingimustele. Küll aga peavad need institutsioonid hindama, kas kõnealuse tootja esitatud asjaolud on piisavad tõendamaks, et viidatud artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses lõigus esitatud kriteeriumid on täidetud, et talle saaks turumajanduslikku kohtlemist võimaldada, ja liidu kohus kontrollima, kas sellisel hindamisel ei ole tehtud ilmset hindamisviga.

33 Nagu ilmneb vaidlustatud kohtuotsuse punktist 14, edastasid apellandid komisjonile algatamise teate punkti 5.1 alapunkti a punktis i ja alapunktis e nõutud teabe, et neile võimaldataks turumajanduslikku kohtlemist või vähemalt individuaalset kohtlemist. Liidu institutsioonid ei kontrollinud nende taotlusi individuaalselt.

34 Nimelt ilmneb vaidlusaluse määruse põhjendusest 61, et kõnealused institutsioonid leidsid viitega algmääruse artiklile 17, et väljavõttelise uuringu laadi tõttu ei saa eksportijaid individuaalselt hinnata. Ta täpsustas selles põhjenduses veel, et turumajandusliku kohtlemise ja individuaalse kohtlemise taotluste arv oli nii suur, et taotluste individuaalne hindamine – nagu seda mõnikord teistes juhtumites tehakse – oli halduslikult võimatu. Seega pidasid liidu institutsioonid sellises olukorras mõistlikuks kohaldada kõigi valimis olevate äriühingute põhjal arvutatud kaalutud keskmist dumpingumarginaali kõikidele valimist välja jäänud äriühingutele võrdselt.

35 Üldkohus lükkas vaidlustatud kohtuotsuse punktides 72–80 tagasi hagejate argumendid, mille kohaselt algmäärus kohustas komisjoni vaatama läbi kõiki turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, mille on esitanud mitteturumajanduslikust riigist pärit ettevõtja individuaalselt. Niisiis leidis Üldkohus vaidlustatud kohtuotsuse punktis 78, et komisjonil ei ole kohustust kontrollida valimisse kaasamata ettevõtjate turumajandusliku/individuaalse kohtlemise taotlusi, kui ta on järeldanud nimetatud määruse artikli 17 lõike 3 kohaldamise raames, et individuaalsete dumpingumarginaalide arvutamine on põhjendamatult koormav ja takistab uurimise õigeaegset lõpetamist.

36 Üldkohus on aga õigusnormi rikkunud, kui ta järeldas, et komisjonil ei olnud kohustust vaadata läbi algmääruse artikli 2 lõike 7 punktidele b ja c tuginevaid turumajandusliku kohtlemise taotlusi, mille esitasid valimisse kaasamata ettevõtjad.

37 Selle tarvis tuleb esiteks ja esmalt esile tõsta, et algmääruse artikli 2 lõige 7 kuulub määruse nende sätete hulka, mille eesmärk on üksnes normaalväärtuse kindlaksmääramine, samas kui nimetatud määruse artikkel 17, mis käsitleb väljavõttelist uuringut, kuulub nende sätete hulka, mis käsitlevad eelkõige dumpingumarginaali kindlaksmääramiseks kasutatavaid meetodeid. Seega on nende sätete sisu ja eesmärk erinevad.

38 Teiseks tuleneb komisjoni kohustus võtta seisukoht sellise ettevõtja taotluse osas, kes soovib, et talle kohaldataks turumajanduslikku kohtlemist, otsesõnu algmääruse artikli 2 lõike 7 punktist b. See säte kehtestab nimelt kohustuse määrata normaalväärtus kooskõlas sama artikli lõigetega 1–6, kui ühe või mitme tootja nõuetekohaselt põhjendatud nõuete alusel on näidatud, et nende tootjate tegevus toimub turumajanduse tingimustes. Selline kohustus, mis puudutab majanduslike tingimuste tunnustamist, milles tootja vaatlusalust samasugust toodet valmistab ja müüb, ei sõltu viisist, kuidas arvutatakse dumpingumarginaal.

39 Kolmandaks tehakse algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu kohaselt otsus selle kohta, kas tootja vastab sama lõike 7 punkti c esimeses lõigus nimetatud kriteeriumidele turumajandusliku kohtlemise saamiseks, kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest.

40 Seetõttu tuleb nõustuda apellantide poolt oma apellatsioonkaebuse põhjenduseks esitatud kolme esimese väitega osas, milles viidatakse algmääruse artikli 2 lõike 7 rikkumisele. Järelikult tuleb vaidlustatud kohtuotsus tühistada, ilma et oleks vaja analüüsida apellatsioonkaebuse teisi väiteid.

Esimese kohtuastme hagi

41 Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artiklis 61 on sätestatud, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud, tühistab Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse. Sellisel juhul võib ta ise teha asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium seda lubab. Käesolevas asjas on see nii.

42 Käesoleva kohtuotsuse punktidest 36–40 ilmneb, et komisjon oleks pidanud kontrollima apellantide poolt talle algmääruse artikli 2 lõike 7 punktide b ja c alusel esitatud dokumenteeritud taotlusi, et vaidlusaluses määruses käsitletud dumpinguvastase menetluse raames kohaldataks neile turumajanduslikku kohtlemist. Seejärel tuleb tunnistada, et ei ole välistatud, et sellise uurimise tagajärjel oleks neile määratud lõplik dumpinguvastane tollimaks, mis erineb neile vaidlusaluse määruse artikli 1 lõike 3 alusel kehtestatud 16,5% suurusest tollimaksust. Nimelt ilmneb samast sättest, et vaid ühele valimisse kaasatud Hiina ettevõtjale, kellele kohaldati turumajanduslikku kohtlemist, määrati lõplikuks dumpinguvastaseks tollimaksuks 9,7%. Nagu ilmneb käesoleva kohtuotsuse punktist 38, oleks juhul, kui komisjon oleks tuvastanud, et ka apellantide suhtes kehtivad turumajanduse tingimused, tulnud nende suhtes olukorras, kus neile ei olnud võimalik arvutada individuaalset dumpinguvastast tollimaksu, kohaldada viimati mainitud määra.

43 Sellises olukorras tuleb vaidlusalune määrus apellante puudutavas osas tühistada.

Kohtukulud

44 Kodukorra artikli 122 esimene lõik näeb ette, et kui apellatsioonkaebus on põhjendatud ja Euroopa Kohus teeb ise kohtuasjas lõpliku otsuse, otsustab ta kohtukulude jaotuse. Sama kodukorra artiklis 69, mida artikli 118 alusel kohaldatakse apellatsioonkaebuste lahendamisel, on lõikes 2 sätestatud, et kohtuvaidluse kaotanud pool on kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Sama artikli 69 lõike 4 esimese lõigu alusel kannavad menetlusse astuvad institutsioonid ise oma kohtukulud ja kolmanda lõigu alusel võib Euroopa Kohus otsustada, et menetlusse astuja, keda ei ole teistes lõikudes otsesõnu nimetatud, kannab ise oma kohtukulud.

45 Kuna apellantide apellatsioonkaebus rahuldati ja vaidlusalune määrus tühistati neid puudutavas osas, tuleb apellantide kohtukulud nii esimeses kohtuastmes kui ka käesolevas menetluses vastavalt nende nõuetele välja mõista nõukogult. Lisaks tuleb komisjoni ja CEC kohtukulud nii esimeses kohtuastmes kui ka käesolevas menetluses jätta nende endi kanda.

Esitatud põhje ndustest lähtudes

Euroopa Kohus (kolmas koda)

otsustab:

1. **Tühistada Üldkohtu 4. märtsi 2010. aasta kohtuasjas T-401/06: Brosmann Footwear (HK) jt *vs.* nõukogu**.

2. **Tühistada nõukogu 5. oktoobri 2006. aasta määrus (EÜ) nr 1472/2006, millega kehtestatakse teatavate Hiina Rahvavabariigist ja Vietnamist pärit nahast pealsetega jalatsite impordi suhtes lõplik dumpinguvastane tollimaks ning millega nõutakse lõplikult sisse kõnealuse impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks, osas, mis puudutab äriühinguid Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd ja Risen Footwear (HK) Co. Ltd.**

3. **Mõista Brosmann Footwear (HK) Ltd, Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd, Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd ja Risen Footwear (HK) Co. Ltd kohtukulud nii esimeses kohtuastmes kui ka käesolevas menetluses välja Euroopa Liidu Nõukogult.**

4. **Jätta Euroopa Komisjoni ja Confédération européenne de l'industrie de la chaussure'i (CEC) endi kanda nende kohtukulud nii esimeses kohtuastmes kui ka käesolevas menetluses.**

Allkirjad